

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **D. P.**
naposledy ve výkonu trestu ve Věznici Pardubice, Husova 194, 530
44 Pardubice
zastoupený opatrovníkem L. L.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, čj. MSP-267/2024-OSV-OSV/12,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladu řízení.

Odůvodnění:

1. V posuzovaném případě byla stěžejní otázkou aktivní procesní a věcná legitimace žalobce ve věci, v níž před správními orgány vystupoval jeho opatrovník, který je současně jeho otcem. Soud po zvážení obsahu všech podání v spleťném správním řízení zjistil, že L. L. (žadatel) nepodal žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (zákon č. 106/1999 Sb.) jako opatrovník žalobce, ale sám za sebe jako jeho otec. Přestože by tato okolnost postačovala k odmítnutí žaloby, soud se jí s respektem k zákazu odepření

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

přístupu k spravedlnosti věcně zabýval. Zjistil přitom, že povinný orgán žadateli poskytl žádané informace. Žaloba proto nemohla být důvodná.

2. Žadatel dne 13. 2. 2024 požádal Vězeňskou službu České republiky (povinný subjekt) o informace ohledně zacházení s jeho synem (žádost), který vykonával trest odnětí svobody (*pozn. soudu*: datum žádosti 13. 12. 2023, které uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, soud vyhodnotil jako písarskou chybu, resp. překlep). V nyní sporné části v bodu č. 1 žádost zněla následovně:

Kterí psychiatři byli v poradní komisi dle ustanovení § 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu a jaké konkrétní postupy resocializace byly zvoleny vzhledem zdravotního stavu mého syna [D.P.], nar. [X. X. XXXX], tedy jaký konkrétní program zacházení byl vypracovaný, a jakým způsobem byl v programu zacházení zohledněn zdravotní stav.

3. Povinný subjekt žádost v rozsahu bodu č. 1 odmítl (rozhodnutí ze dne 4. 3. 2024, čj. VS-39421-7/ČJ-2024-800040-INFZ; rozhodnutí 1). Dne 5. 3. 2024 žadatel doručil odvolání proti tomuto rozhodnutí (odvolání 1). Žalovaný v návaznosti na odvolání rozhodnutí 1 zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k dalšímu řízení (rozhodnutí ze dne 25. 3. 2024, čj. MSP-267/2024-OSV-OSV/3). Povinný subjekt opětovně odmítl žádost (rozhodnutí ze dne 8. 4. 2024, čj. VS-39421-17/ČJ-2024-800040-INFZ; rozhodnutí 2). Žadatel napadl také rozhodnutí 2 odvoláním (odvolání 2), k němuž žalovaný opět zrušil rozhodnutí povinného subjektu a věc mu vrátil k novému projednání (rozhodnutí ze dne 9. 5. 2024, čj. MSP-267/2024-OSV-OSV/7). Následně povinný subjekt znovu v rozsahu bodu č. 1 žádost částečně odmítl (rozhodnutí ze dne 14. 5. 2024, čj. VS-39421-7/ČJ-2024-800040-INFZ; rozhodnutí 3). K dalšímu odvolání žadatele ze dne 24. 5. 2024 (odvolání 3) žalovaný zrušil i rozhodnutí 3 a věc opět vrátil k novému projednání (rozhodnutí ze dne 13. 6. 2024, čj. MSP-267/2024-OSVOSV/9).
4. Povinný subjekt pak dne 1. 7. 2024 zaslal žadateli sdělení v této části žádosti o poskytnutí informace (čj. VS-39421-29/ČJ-2024-800040-INFZ), jímž požadované informace k bodu 1 žádosti tak, jak s ní pracoval ředitel Vazební věznice Liberec, poskytl. Konkrétně žadateli sdělil, že „mezi členy poradní komise ředitele Vazební věznice Liberec podle ustanovení § 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nejsou psychiatři, jelikož takovou podmínku tento zákon nestanovuje“. Žadatel následně dne 3. 7. 2024 napadl i toto rozhodnutí stížností, a to u Úřadu pro ochranu osobních údajů. Ten následně usnesením ze dne 22. 7. 2024 postoupil stížnost povinnému subjektu jako věcně příslušnému správnímu orgánu. Povinný subjekt stížnost následně postoupil k vyřízení žalovanému, který v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) stížnost zamítl.
5. Žalobce, syn žadatele, kterého zastupuje žadatel jako jeho opatrovník, se u soudu domáhá přezkumu napadeného rozhodnutí. Povinný subjekt mu prý neposkytl žádané informace. Uvedl jen „nějaké informace, které nebyly doloženy zákonným způsobem“.
6. Vzhledem k tomu, že žalobu podal D. P, nikoli žadatel uvedený v žádosti a v dalších podáních založených ve správním spise, tedy L. L., soud nejprve řešil, zda žalobu podala oprávněná osoba.
7. Co se týče účastenství, soudy rozlišují mezi věcnou legitimací, která je stavem plynoucím z hmotného práva, a procesní (návrhovou, žalobní) legitimací, jež v sobě zahrnuje vlastní oprávnění podat projednatelný návrh k soudu [usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56]. Ve smyslu § 65 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), může návrh podat každý, kdo tvrdí zkrácení na právech rozhodnutím správního orgánu. Pokud ovšem soud s ohledem na žalobní tvrzení zjistí nedostatek aktivní procesní legitimace, návrh musí odmítnout, jelikož ho podala osoba k tomu zjevně neoprávněná [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

8. Již na tomto místě soud předesílá, že nepochybuje o tom, že L. L. mohl podat žalobu za svého zletilého syna D. P. Ostatně soud ze spisu seznal, že Okresní soud v Jablonci nad Nisou ho ustanovil opatrovníkem pana P. (rozsudek ze dne 21. 12. 2022, čj. 3 Nc 7309/2022-245).
9. Soud byl tedy postaven před otázku, zda žalobce má tak, jak uvedl v žalobě, resp. v replice, procesní legitimaci, anebo není osobou oprávněnou k podání tohoto návrhu, a návrh je tedy nutno odmítnout. Lapidárně řečeno, soud zkoumal, zda je žalobce tatáž osoba, jejíž práva byla (*mohla být*) napadeným rozhodnutím zkrácena přímo nebo v důsledku porušení jeho práv v předcházejícím řízení. Vzhledem k tomu, že žadatel je jak otcem, tak opatrovníkem žalobce, soud zjišťoval, zda v předcházejícím správním řízení (při podání prvotní žádosti a pozdějších odvolání, resp. stížnosti) L. L. jednal jako otec žalobce, nebo jednal za něj jako jeho opatrovník.
10. Soud tedy podrobně zkoumal předložený správní spis. Především vycházel z obsahu a formulací žádosti a dalších úkonů žadatele. Žadatel mj. uvedl žádost slovy „*můj syn D. P.*“, sousloví „*můj syn*“ v podání opakuje nejméně ještě sedmkrát. Dále také namítl, že „*mi informace nebyly nikdy poskytnuty*“ apod. Žádost pak podepsal jako „*L. L., opatrovník*“. Přes tento dodatek uvedený v podpisu pak správní orgány následně pracovaly s L. L. ve všech shora shrnutých správních rozhodnutích jako s žadatelem o informace, a účastníkem řízení o odvoláních apod. (např. záhlaví rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2024). Stejně tak žadatel v odvoláních 1 až 3 a ve stížnosti soustavně uváděl obraty odkazující na „*mého syna*“, „*mám právo*“, „*mi poskytly*“ (např. odvolání 3, věta první druhého odstavce, věta první třetího odstavce). Tato podání podepsal již jen jako L. L. (shodně všechna tři uvedená odvolání a stížnost). Na základě údajů, které vyplynuly ze správního spisu, soud tedy zjistil, že o informace žádal L. L. jako otec žalobce pro sebe, nikoli jménem žalobce jako jeho opatrovník. Pokud L. L. mínil podat žádost o informace za svého syna, měl upozornit správní orgány, že žádost nepodával on, ale jeho syn, jak nově tvrdil až v průběhu soudního řízení (replika ze dne 17. 10. 2024). Soud nepochybuje, že L. L. disponuje dostatečným povědomím o průběhu správních a soudních řízení, i o tom, jak bedlivě chránit svá procesní práva, jelikož jen u správního úseku zdejšího soudu sám vedl hned několik řízení (sp. zn. 14 A 107/2022, 14 A 127/2023, 10 A 134/2023, 10 A 145/2023, 17 A 96/2023, 9 A 132/2023, 9 A 101/2024), resp. vedle nynějšího řízení zastupoval svého syna také v řízeních 11 A 28/2022 a 6 A 69/2022. K tomu je třeba přičíst mnoho sporů, v nichž žalobce v průběhu posledních několik let vystupoval také u Nejvyššího správního soudu.
11. L. L. mohl žalobu podat vlastním jménem, stejně tak jako činil veškeré úkony před správními orgány. Přesto tak neučinil. Výše uvedené dle soudu nesvědčí o tom, že by se vlastních informací domáhal jen a právě žalobce P., resp. že by tomu tak mohlo být. Z podání založených ve správním spisu není ani zřejmé, zda žalobce měl či má povědomí o vyřizování žádosti o informace, resp. zda o nynější žalobě vůbec ví. Vše nasvědčuje tomu, že jde spíše o zájem L. L. o žalobce z pozice jeho otce. Na základě právě uvedeného by bylo na místě žalobu, kterou podal D. P., byť prostřednictvím opatrovníka L., odmítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

12. Za právě popsaných okolností by žalobu proti postupu povinného subjektu spočívajícímu v poskytnutí informací o žalobci (informace vztahující se k jeho programu zacházení ve výkonu trestu) mohl podat také sám žalobce. Muselo by ovšem jít o jinak formulovanou žalobu. Proti poskytnutí takových informací v rozporu s právem na informační sebeurčení se subjekty informací mohou bránit zásahovou žalobou (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS, bod 109; rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, č. 3864/2019 Sb. NSS). Takovou žalobu však žalobce nepodal, neboť výtky nynější žaloby naopak směřují proti rozhodnutím spočívajícím v neposkytnutí pravdivé či podložené informace. Jelikož žalobce nepodal zásahovou žalobu, nelze mechanicky a bez dalšího dovozovat jeho aktivní procesní legitimaci v tomto sporu.
13. Přes výše uvedené dílčí závěry stran osoby žadatele o informace, který mohl být aktivně procesně legitimován k podání nynější žaloby, avšak takovou žalobu sám nepodal (bod 11 shora), a právě naznačené závěry poukazující co do procesní legitimace žalobce na možnost podat zásahovou žalobu k ochraně jeho informačního sebeurčení (bod 12 shora), se soud žalobou věcně zabýval. Dvojjediné postavení L. L. muselo být pro správní orgány matoucí, ostatně až v průběhu soudního řízení pan L. vyjevil, jak to s žádostí o informace původně myslel. Nezodpovězenou otázkou pak i nyní zůstává, zda sám pan L. vůbec v průběhu správních řízení rozlišoval mezi úkony, které činil vlastním jménem za sebe, na straně jedné, a na straně druhé, úkony, které činil jako opatrovník žalobce. Jakkoli soud identifikoval silné důvody pro odmítnutí žaloby podané neoprávněnou osobou, za specifických okolností tohoto případu upřednostnil respekt k zákazu *denegatio iustitiae* před dodržováním formálních pravidel procesního práva. Soud přihlédl k tomu, že L. L. se pod žádost ze dne 13. 2. 2024 podepsal také jako opatrovník svého syna, což zopakoval také při podpisu žaloby ze dne 1. 9. 2024. Jedině tento údaj pod žádostí o informace mohl svědčit o tom, že žádost o informace podával pan L. jménem pana P. (jako jeho opatrovník). Pokud soud má odmítat jen naprosto neprojednatelné žaloby, pak v tomto izolovaném přívlastku L. L. shledal dílčí pochybnost, pro kterou se nakonec věcně zabýval žalobou ze dne 1. 9. 2024.
14. Konečně k věcnému posouzení žaloby.
15. Žádná z námitek není důvodná. Důvod je prostý. Povinný subjekt totiž, jak jasně vyplývá ze správního spisu a jak potvrdil rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí, žádanou informaci poskytl. Přes peripetie, kterým žalobce i jeho otec čelili, povinný subjekt na žádost o informace (viz bod 2 shora) reagoval následujícím sdělením ze dne 1. 7. 2024:

Mezi členy poradní komise ředitele Vazební věznice Liberec podle ustanovení § 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nejsou psychiatři, jelikož takovou podmínku tento zákon nestanovuje.

V případě odsouzeného [D.P.], nar. [X. X. XXXX], byl ve Vazební věznic Liberec sestaven program zacházení zpracovaný na základě posouzení potřeb a rizik odsouzeného, přičemž byl zohledněn i jeho zdravotní stav. Právě s ohledem na jeho zdravotní stav byl odsouzený klasifikován jako osoba trvale pracovně nezařaditelná. Proto mu bylo doporučeno provádět pracovní činnosti související s běžným chodem oddílu, a to vždy s přihlédnutím k jeho věku a zdravotnímu stavu, a tím postupně upevňovat režimové návyky a sebeobslužné aktivity. Se zřetelem ke zdravotnímu stavu byly nastaveny vzdělávací aktivity individuální formou, a to prostřednictvím odborných pracovníků ve vězeňství, především v oblastech týkajících se aktuálních potřeb odsouzeného a s ohledem na jeho omezenou svéprávnost. Současně byly navrženy zájmové aktivity jako sledování TV, poslech hudby, četba, křížovky, stolní hry a ruční

práce apod. V rámci oblasti utváření vnějších vztahů bylo odsouzenému doporučeno udržovat kontakt s rodinou, zejména s rodiči a sourozenci.

Tato informace není smyšlená. Jakkoli ze správního spisu není patrné obsazení poradní komise ředitele konkrétními osobami, což nebylo ani předmětem žádosti o informace, správní spis (na přiloženém DVD) obsahuje podkladový přípis Vazební věznice Liberec ze dne 25. 6. 2024, z něhož tyto informace vyplývají. Povinný subjekt tedy neposkytl smyšlený údaj, který by měl být nepravdivý či nepodložený. Naopak tento údaj měl oporu v dílčím podkladu, který si povinný subjekt vyžádal od Vazební věznice Liberec. Pokud se žalobce domníval, že takhle poskytnuté informace jsou nepodložené či nepravdivé, měl konkrétně tvrdit a plausibilním způsobem prokazovat nepravdivost těchto poskytnutých informací. Odkazy žalobce na § 41 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu, resp. § 36 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, jsou v tomto směru nedostatečné, jelikož z nich nelze (ani nepřímo) dovodit, že povinný subjekt poskytl nepravdivou informaci.

16. Dílčí námitky zpochybňující správnost či zákonnost postupů Vazební věznice Liberec při obsazování poradní komise se mívají s podstatou sporu, kterým je svobodný přístup k informacím. Žadatel pak v žádosti nežádal, aby mu povinný subjekt poskytl jména konkrétních členů poradní komise. Toto nově tvrdí až v žalobě. Proto nebylo na místě vyhovět ani požadavku žalobce na vydání informačního příkazu, aby mu povinný subjekt poskytoval další informace, jak je vymezil žalobce v posledním odstavci žaloby ze dne 1. 9. 2024.
17. Navzdory pochybnostem o projednatelnosti žaloby ji soud nakonec věcně projednal. Žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovaném nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. května 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátus

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.